

TILSKIPUN RÁÐSINS**frá 10. febrúar 1975****um samræmingu á lögum aðildarríkjanna er varða beitingu meginreglunnar um sömu laun karla og kvenna****(75/117/EBE)**

RÁÐ EVRÓPUBANDALAGANNA HEFUR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Efnahagsbandalags Evrópu, einkum 100. gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar,

með hliðsjón af álitum Evrópuþingsins ⁽¹⁾,með hliðsjón af álitum efnahags- og félagsmálanefndarinnar ⁽²⁾,*og að teknu tilliti til eftirfarandi:*

Framkvæmd meginreglunnar um sömu laun karla og kvenna, sem felst í 119. gr. stofnsáttmálans, er óaðskiljanlegur hluti af stofnun og starfsemi hins sameiginlega markaðar.

Það er fyrst og fremst á ábyrgð aðildarríkjanna að tryggja, með viðeigandi lögum og stjórnsýslufyrirmælum, að þessari meginreglu sé beitt.

Í ályktun ráðsins frá 21. janúar 1974 um aðgerðaáætlun á sviði félagsmála ⁽³⁾, sem ætlað er að gera kleift að samhæfa lífsskjör og starfskjör samtímis því að umbótum sé haldið áfram, og með hliðsjón af því að þörf er á að jafnvægi ríki í félagslegri og efnahagslegri þróun innan bandalagsins, er viðurkennt að þær aðgerðir skuli hafa forgang sem gripið er til fyrir hönd kvenna varðandi aðgang að störfum, starfsþjálfun og stöðuhækkunum, sem og varðandi starfskjör, að launum meðtöldum.⁽¹⁾ Stjtið. EB nr. C 55, 13. 5. 1974, bls. 43.⁽²⁾ Stjtið. EB nr. C 88, 26. 7. 1974, bls. 7.⁽³⁾ Stjtið. EB nr. C 13, 12. 2. 1974, bls. 1.

Æskilegt er að styrkja lagagrunninn með kröfum er miða að því að auðvelda í raun beitingu meginreglunnar um jafnrétti þannig að í þessu efni megi tryggja hag allra launþega innan bandalagsins.

Enþá viðgengst mismunur innan hinna ýmsu aðildarríkja enda þótt leitast hafi verið við að framfylgja ályktun frá ráðstefnu aðildarríkjanna hinn 30. desember 1961 um sömu laun karla og kvenna og ber því að samræma þau ákvæði ríkjanna er taka til beitingar meginreglunnar um sömu laun.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

Meginreglan um sömu laun karla og kvenna, hér á eftir nefnd „meginreglan um sömu laun“, sem sett er fram í aðalatriðum í 119. gr. stofnsáttmálans, felur í sér að afnumin sé öll mismunun vegna kynferðis, að því er varðar sömu störf eða störf sem eru álitin jafnverðmæt, er varðar alla þætti launa og launakjara.

Þegar starfsflokkunarkerfi er notað til að ákvarða launagreiðslur verður að gæta þess sérstaklega að það sé byggt á sömu forsendum fyrir bæði karla og konur og mótað á þann hátt að öll mismunun vegna kynferðis sé útilokuð.

2. gr.

Aðildarríkin skulu leiða í landslög þau ákvæði sem nauðsynleg eru til að gera öllum launþegum, sem telja sig órétti beitta vegna þess að meginreglan um sömu laun hafi ekki verið virt, kleift að sækja rétt sinn fyrir dómstólum eftir að hafa leitað til annarra lögbærra yfirvalda eftir því sem unnt er.

3. gr.

Aðildarríkin skulu afnema alla mismunun milli karla og kvenna sem á rót sína að rekja til laga eða stjórnsýslufyrirmæla og brýtur í bága við meginregluna um sömu laun.

4. gr.

Aðildarríkin skulu gera nauðsynlegar ráðstafanir til að tryggja að ákvæði í almennum kjarasamningum, launatöxtum, kjarasamningum eða ráðningarsamningum einstaklinga, sem brjóta í bága við meginregluna um sömu laun, séu lýst ógild eða að heimilt sé að ógilda þau eða breyta þeim.

5. gr.

Aðildarríkin skulu gera nauðsynlegar ráðstafanir til að vernda launþega gegn brottvikningu úr starfi vegna kvörtunar innan fyrirtækisins eða vegna málareksturs sem ætlað er að knýja fram að meginreglan um sömu laun sé virt.

6. gr.

Aðildarríkin skulu, í samræmi við aðstæður og réttarkerfi í hverju landi, gera þær ráðstafanir sem nauðsynlegar eru til að tryggja að meginreglunni um sömu laun sé beitt. Þau skulu tryggja að skilvirkar aðferðir séu tiltækar til að sjá um að meginregla þessi sé virt.

7. gr.

Aðildarríkin skulu sjá til þess að öllum tiltækum ráðum sé beitt, til dæmis á vinnustað, til að vekja athygli launþega á ákvæðum sem samþykkt eru samkvæmt tilskipun þessari, sem og ákvæðum sem þegar eru í gildi og koma málinu við.

8. gr.

1. Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórnsýslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari innan árs frá birtingu hennar og tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

2. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni helstu ákvæði úr landslögum sem samþykkt verða á því sviði sem tilskipun þessi nær til.

9. gr.

Innan tveggja ára frá lokum eins árs tímabilsins sem ungetur í 8. gr. skulu aðildarríkin láta framkvæmdastjórninni í té allar nauðsynlegar upplýsingar svo að hún geti tekið saman skýrslu fyrir ráðið um beitingu tilskipunar þessarar.

10. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 10. febrúar 1975.

Fyrir hönd ráðsins,

G. FITZGERALD

forseti.